

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 253-82-76, факс (044) 253-26-55
www.sbu.gov.ua, e-mail: gncbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ про нову підозру

м. Київ

«28» 04 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області Кувачова Ганна Олександрівна, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження № 22023101110000072, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань від 13.01.2023, за підозрою Потапова В.М. та Гайдарової Г.І. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 та ч. 4 ст. 111-1 КК України, за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 3 ст. 110-2, ч. 2 ст. 436-2, ч. 4 ст. 111-1 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочину, керуючись ст. ст. 38, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Потапову Володимиру Миколайовичу,
24.04.1960 року народження, уродженцю м. Златоуст Челябінської області Російської Федерації, громадянину України, зареєстрованому та фактично проживаючому за адресою: АР Крим, м. Ялта, вул. Лісова, буд. 9, кв. 4

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 та ч. 4 ст. 111-1 КК України, тобто у провадженні за попередньою змовою групою осіб господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території та окупаційною адміністрацією держави-агресора.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування

як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання будь-якої форми або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, будь то політичного, економічного, військового чи іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва. серпня 1975 року, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 і 2 III Конвенції про відкриття військових дій від 18 жовтня 1907 року, що вступила в дію 26 січня 1910 року і 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути негайно повідомлено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання повідомлення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними

територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 - ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, не застосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Згідно статті 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 – 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, 22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України, порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволене.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв. Збройними Силами Російської Федерації, що діяли за наказом керівництва Російської Федерації та Збройних Сил Російської Федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після чого, тоді ж, війська Російської Федерації вдерлися сухопутним шляхом на територію суверенної держави України.

За вказаних вище обставин, досудовим розслідування встановлено, що у громадянина України Потапова Володимира Миколайовича, 24.04.1960 р.н., за невстановлених досудовим розслідуванням обставин, але не пізніше березня 2022 року виник злочинний умисел, направлений на вчинення кримінально караного діяння, що полягає у провадженні за попередньою змовою групою осіб господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території та окупаційною адміністрацією держави-агресора.

Так встановлено, що Потапов В.М., будучи фактичним власником і керівником ТОВ «КВІТЕНЬ» (ЄДРПОУ 31132432), ТОВ «НОВІУМ» (ЄДРПОУ 34296333), ТОВ «МАСТЕР-БУД-ПІВДЕНЬ» (ЄДРПОУ 33950070) на початку березня 2022 року, знаходячись на тимчасово окупованій території АР Крим, усвідомлюючи здійснення відкритої російської агресії, та встановлення окупаційною адміністрацією рф повного контролю над м. Маріуполь Донецької області, де зареєстровані та фактично знаходяться підконтрольні йому вказані суб'єкти підприємницької діяльності та їх виробничі потужності, об'єкти нерухомості, з метою збереження майна підприємств та своїх особистих корисливих мотивів, що спрямовані на отримання прибутків, вирішив продовжити здійснювати фінансово-господарську діяльність вказаних вище суб'єктів господарювання в умовах російської окупації.

При цьому Потапов В.М. розумів, що здійснювати фінансово-господарську діяльність він зможе лише у взаємодії з державою-агресором та її незаконними органами влади та окупаційною адміністрацією, що в свою чергу, призведе до перереєстрації належних йому суб'єктів господарювання у незаконних органах влади, сплати податків окупаційній адміністрації та постачання товарів на територію держави-агресора.

У зв'язку з наведеним, у вказаний період часу у нього виник умисел на провадження фінансово-господарської діяльності ТОВ «КВІТЕНЬ» (ЄДРПОУ 31132432), ТОВ «НОВІУМ» (ЄДРПОУ 34296333), ТОВ «МАСТЕР-БУД-ПІВДЕНЬ» (ЄДРПОУ 33950070) у взаємодії з державою-агресором та її незаконними органами та окупаційною адміністрацією.

Діючи з метою його реалізації Потапов В.М. вступив у злочинну змову з громадянкою України Гайдаровою Галиною Іванівною, 25.11.1960 р.н., та іншими невстановленими досудовим слідством особами, спільно з якими розробив план спільної злочинної діяльності.

Відповідно до даного плану на Потапова В.М., як власника ТОВ «КВІТЕНЬ» (ЄДРПОУ 31132432), ТОВ «НОВІУМ» (ЄДРПОУ 34296333), ТОВ «МАСТЕР-БУД-ПШВДЕНЬ» (ЄДРПОУ 33950070) покладалось загальне керівництво діяльністю співучасників та координація їх дій. У свою чергу Гайдарова Г.І. повинна була на тимчасово окупованій території Донецької області організувати виконання вказівок останнього та забезпечити здійснення діяльності вказаних суб'єктів господарювання у взаємодії з державою-агресором її незаконними органами та окупаційною адміністрацією, що незаконно діє на території Донецької області.

Так Потапов В.М. за повного сприяння вказаних співучасників, які свідомо та умисно задля виконання спільного злочинного умислу з останнім залишилися на окупованій державою-агресором рф території Донецької області, у період з березня 2022 року по теперішній час розпочав дії щодо налагодження фінансово-господарської діяльності у взаємодії з окупаційною адміністрацією рф та незаконної перереєстрації ТОВ «КВІТЕНЬ» (ЄДРПОУ 31132432), ТОВ «НОВІУМ» (ЄДРПОУ 34296333), ТОВ «МАСТЕР-БУД-ПШВДЕНЬ» (ЄДРПОУ 33950070) у незаконних органах влади окупаційної адміністрації держави-агресора, зокрема у так званих «инспекции фсн россии по г. Мариуполю днр», та інших окупаційних органах держави-агресора.

При цьому, до березня 2022 року ТОВ «КВІТЕНЬ» (ЄДРПОУ 31132432) було зареєстровано за адресою: м. Київ, вул. Гончара Олеся, буд. 90/92, ТОВ «НОВІУМ» (ЄДРПОУ 34296333) було зареєстровано за адресою: м. Київ, вул. Верховинна, буд. 36-А, ТОВ «МАСТЕР-БУД-ПШВДЕНЬ» (ЄДРПОУ 33950070) було зареєстровано за адресою: Донецька область, м. Маріуполь, пр. Будівельників, буд. 2.

З метою надання вигляду легітимності фінансово-господарській діяльності підконтрольних підприємств та приховування своєї злочинної діяльності Потапов В.М. в уповноважених державних та адміністративних органах України зазначив у якості місцезнаходження своїх підприємств адреси в м. Києві, достеменно знаючи, що об'єкти нерухомості, виробничі потужності та працівники підприємств знаходяться на окупованій території Донецької області.

Разом з цим, 23.01.2023 на виконання спільного злочинного умислу, направлено на провадження фінансово-господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором її незаконними органами влади та окупаційною адміністрацією, Потапов В.М. за повного сприяння Гайдарової Г.І., яка налагодила стійкі робочі та ідеологічні зв'язки з представниками незаконних органів влади та місцевої окупаційної адміністрації рф та досягнутих з ними домовленостей забезпечила ТОВ «НОВІУМ» незаконну реєстрацію в «инспекции фсн россии по г. Мариуполю днр» під № 1239300000279 від 23.01.2023, при цьому Гайдарова Г.І. виступила як директор перереєстрованого підприємства ТОВ «НОВІУМ».

Вказаними умисними діями Потапов В.М. та Гайдарова Г.І., фактично підтримали та реалізували рішення держави-агресора та її окупаційної адміністрації для подальшого провадження фінансово-господарської діяльності на тимчасово

окупованій території Донецької області у взаємодії з державою-агресором та її окупаційною адміністрацією та незаконними органами влади.

Основними видами діяльності вказаних підприємств є: оренда та управління власним чи орендованим нерухомим майном. При цьому, об'єкти нерухомого майна та земельні ділянки під будівництво житлових та комерційних комплексів знаходяться на тимчасово окупованій державою-агресором РФ території м. Маріуполь Донецької області.

Надалі, у період з січня 2023 року по теперішній час Потапов В.М., продовжуючи реалізацію спільного злочинного умислу, з метою впровадження фінансово-господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором її окупаційною владою та незаконними органами та отриманням прибутку, перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, за допомогою месенджера «Telegram» із обліковим записом «Omp Omp» та прив'язаного до нього номеру телефона «+38-050-462-58-48», до якого він має безперешкодний доступ з власного мобільного телефону, надавав вказівки Гайдаровій Г.І. та іншим невстановленим особам, які діяли від імені ТОВ «КВІТЕНЬ» (ЄДРПОУ 31132432), ТОВ «НОВІУМ» (ЄДРПОУ 34296333), ТОВ «МАСТЕР-БУД-ПІВДЕНЬ» (ЄДРПОУ 33950070) здійснити перереєстрацію об'єктів нерухомості, підготувати документи щодо участі підприємств у так званій «федеральній програмі уряду РФ з відновлення м. Маріуполя», передачі недобудованих об'єктів нерухомості представникам окупаційної влади тощо.

У свою чергу Гайдарова Г.І. та інші невстановлені досудовим розслідуванням особи, будучи фактичними керівниками вказаних підприємств, діючи за попередньою змовою групою осіб, у вказаний період часу, постійно знаходячись на окупованій території Донецької області, на виконання вказівок власника даних суб'єктів господарювання Потапова В.М., передали підприємству ООО «Домостроительный комбинат – КОНСОЛЬ» (№ 1159102014158 від 05.01.2015), та в подальшому ППК «Единый заказчик» (№ 1217700030162 від 01.02.2021) об'єкти нерухомого майна за адресою: Донецька область, м. Маріуполь, пр. Будівельників, буд. 2, а також зареєстрували в органах окупаційної влади права власності на об'єкти нерухомого майна за адресами: Донецька область, м. Маріуполь, вул. Ушакова, буд. 6, 8, 10; Донецька область, м. Маріуполь, вул. Будівельників, буд. 141а; Донецька область, м. Маріуполь, вул. Будівельників, буд. 141б; Донецька область, м. Маріуполь, бульв. Приморський, буд. 7, Донецька область, с. Білосарайська коса, вул. Безуха, буд. 71а, з метою подальшої участі у так званій «федеральній програмі уряду РФ з відновлення м. Маріуполя» для виконання рішень окупаційної влади держави-агресора, та ведення господарської діяльності з будівництва житлової та комерційної діяльності на тимчасово окупованій території України.

Потапов В.М. згідно з спільними з Гайдаровою Г.І. та іншими невстановленими досудовим слідством особами злочинних домовленостей, систематично, знаходячись на тимчасово окупованій території АР Крим, за допомогою месенджера «Telegram» та свого мобільного телефону контролював прибутки ТОВ «КВІТЕНЬ» (ЄДРПОУ 31132432), ТОВ «НОВІУМ» (ЄДРПОУ 34296333), ТОВ «МАСТЕР-БУД-ПІВДЕНЬ» (ЄДРПОУ 33950070), об'єкти нерухомості, які передавалися під будівництво на тимчасово окупованій території для виконання рішень органів окупаційної влади у так званій «федеральній програмі уряду РФ з відновлення

м. Маріуполя» держави-агресора, розпоряджався нарахуванням та розміром заробітної плати працівникам, погоджував договори з підприємствами держави-агресора РФ, яким за грошову винагороду передавалися в оренду об'єкти нерухомості за результатами провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором її окупаційною адміністрацією та незаконними органами влади.

Таким чином, за викладених вище обставин, Потапов В.М. обґрунтовано підозрюється у провадженні за попередньою змовою групою осіб господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території та окупаційною адміністрацією держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 та ч. 4 ст. 111-1 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, будь то політичного, економічного, військового чи іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва. серпня 1975 року, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 і 2 III Конвенції про відкриття військових дій від 18 жовтня 1907 року, що вступила в дію 26 січня 1910 року і 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути негайно повідомлено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання повідомлення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави –

України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одній та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Ради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 - ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, не застосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет

України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Згідно статті 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 – 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, 22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України, порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволене.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв. Збройними Силами Російської Федерації, що діяли за наказом керівництва Російської Федерації та Збройних Сил Російської Федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після чого, тоді ж, війська Російської Федерації вдерлися сухопутним шляхом на територію суверенної держави України.

Так, у громадянина України Потапова В.М., який усвідомлював факт наявності збройної агресії Російської Федерації проти України, будучи проросійсько налаштованою особою, при невстановлених досудовим розслідуванням обставинах, виник та сформувався стійкий злочинний умисел, направлений на вчинення кримінально караного діяння, що полягає у поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році.

Так, Потапов В.М. перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці з метою реалізації свого злочинного умислу, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій та бажаючи настання негативних наслідків, використовуючи власний акаунт в застосунку Telegram прив'язаний до абонентського номеру мережі стільникового зв'язку +380504625848 з ім'ям користувача «Отр Отр» поширив допис «Аналитической заметки Решетникова Леонида Петровича – генерал-лейтенанта службы внешней разведки рф (в отставке)», надіславши його 07.10.2022 о 15 годині 10 хвилини користувачу з контактом «Кореш» (ідентифікаційні дані мобільного номеру телефона зазначеного абоненту з ідентифікатором «+79787693470»), а також 07.10.2022 о 15 годині 40 хвилин надіславши його користувачу з контактом «Галина Ивановна» (ідентифікаційні дані мобільного номеру телефона зазначеного абоненту з ідентифікатором «+380717059813») з наступним текстом: «Несколько российских военачальников уволены в связи с военными провалами в Украине. Командующего 1-й гвардейской танковой армией генерал-лейтенанта Сергея Киселя, отстранили за провал с захватом Харькова. Командующий Черноморским флотом адмирал Игорь Осипов был отстранен в связи с затоплением крейсера "Москва" - флагмана ЧФ. Российский начальник Генерального штаба Валерий Герасимов, вероятно, остается на посту, но неясно, сохраняет ли он доверие президента Путина", за "беспрецедентные потери личного состава, вооружения и военной техники" был отстранен командующий 6-й общевойсковой армией Западного военного округа генерал-лейтенант Владислав Ершов, по тем же причинам отстранили Киселя, в связи с "неудовлетворительным выполнением поставленных задач" должности лишился командующий 22-м армейским корпусом береговых войск ВМФ (дислоцируется в Крыму) Аркадий Марзоев, уволен также командир 103-й отдельной бригады материально-технического обеспечения (Белогорск Амурской области)полковник Михаил Пономарев. Генерал Ершов не просто уволен, но и отправлен под домашний арест, так как министр обороны Сергей Шойгу обвинил его в огромных потерях личного состава. "По предварительным данным, потери личного состава 6-й общевойсковой армии составляют больше 2000 военнослужащих, из которых около 180 человек - солдаты-срочники", снят с должности и арестован командующий 58-й общевойсковой армией Южного военного округа генерал-лейтенант Михаил Зусько. Без работы остались или были арестованы около 150 офицеров, что под домашний арест были помещены начальник 5-й службы генерал-полковник Сергей Беседа и его бывший подчиненный на должностиначальника Департамента оперативной информации Анатолий Боллох, а затем Беседу перевели в СИЗО "Лефортово". Репрессии были связаны с "хищениями средств, выделенных на подрывную и агентурную работу на Украине, а также заведомо ложной информацией о политической ситуации в Украине". Аналитическая заметка Решетникова Леонида Петровича - генерал-лейтенанта Службы внешней разведки РФ (в отставке), кандидата исторических наук, доцента, директора Российского института стратегических исследований. Считаю крайне подлым обвинять нашу армию в отсутствии систем связи и не сообщать при этом простым мирным обывателям, что наши части на территории бывшей УССР действуют при трёх-четырёхкратном превосходстве противника по живой силе и при полной поддержке противника всей разведывательной и радиотехнической мощью НАТО. Любой андроид, любой айфон прослушиваются

непрерывно. Любой: Фейсбук, WhatsApp и прочие вайберы непрерывно передают информацию, всё это обрабатывается всей мощью систем искусственного интеллекта и формирует карту для целеуказаний в режиме реального времени. И это даже если русская армия будет вся на зашифрованных каналах связи — население куда деть? Над Румынией и Польшей непрерывно висят самолёты ДРЛО (дальнего радиолокационного обнаружения - система АВАКС) НАТО с опытными экипажами, в небе постоянно находятся спутники разведки США. Напоминаю, что просто по бюджетам на свой Роскосмос мы выделяли \$2.5 млрд в год, гражданский бюджет НАСА \$25 млрд, гражданский бюджет только SpaceX равен роскосмосовскому — и это не считая десятков миллиардов долларов ежегодно на всю, лихорадочно разворачиваемую США систему контроля всей планеты. Через 2-3 года мы будем иметь плотность разведки и целеуказаний США на порядок выше. США видят не просто наши войска на земле, они видят нашу авиацию, беспилотники, изучают поля радиолокации, оценивают время подлёта Калибров, они из центра управления операцией в Польше постоянно выдают целеуказания украинским генералам в режиме онлайн. Это, что, всё заслуга бывшей УССР? Вот откуда отмечаемая нашими войсками точность украинской артиллерии, вот откуда ракетные бригады Точек-У точно знают, куда и как выдвинуться, точно во сколько сделать запуск и сколько у них времени свалить с позиции. Вот откуда украинские нацисты знают, где прорехи в тылах наших колонн. Это не их глаза и мозги. Это глаза и мозги НАТО. Укронацисты лишь бесплатные управляемые зомби. И украинская армия это дистанционно управляемый зомби-организм. Естественно, что применение гиперзвуковых Кинжалов и сверхзвуковых Ониксов резко уменьшило возможности спрятать самые чувствительные элементы этого дистанционно управляемого нацистского зомби-организма. Повторюсь, хозяевам этого дистанционно управляемого нацистского зомби-организма позарез нужно узнать, какие у нас новинки РТР и РЭБ (радиотехнической разведки и радиоэлектронной борьбы). Поэтому для будущих побед нашей русской армии жизненно важно эти новинки скрывать. То, что в этих условиях наши малочисленные войска обнулили небо, сняли с карты фактор Святых Байрактаров и громят укровермахт — это выдающаяся тяжёлая работа наших военных и тыла. Это вам не ИГИЛовский биореактор уничтожить в Сирии, нет. Такой войны ещё никогда не было. По тактике и стратегии этой войны пишутся учебники для военных академий мира. Ещё раз: русская армия громит нацистский зомби-организм, полностью интегрированный с глазами и мозгом НАТО. На земле и в небе русская армия громит русских же зомби, с промытыми за 30 лет пропаганды мозгами. При условиях тотальной машины военного-психологического террора, работающей на Запад и выращивающей из русских детей нацистских зомби. Но ведь русские обладают выдающейся устойчивостью в боях. Посмотрите в будущее и расскажите мне, где ещё маньяки США и Евросоюза смогут найти такую пехоту. Много "лучших в мире командос" после Яворовской калибровки осталось воевать? Генерал-лейтенант СВР, Решетников Л.П. -- Прошу внимательно прочитать самим и скинуть всем до кого дотянитесь. Это важно знать и понимать! Аналитика от опытного разведчика появляется не каждый день. Повешение Хусейна транслировали по всем мировым ТВ-каналам в 2006 году. Гибель полковника Каддафи растерзанного толпой тоже транслировали все телеканалы мира в 2011 году. Как вы думаете зачем это показывать на весь мир? Это

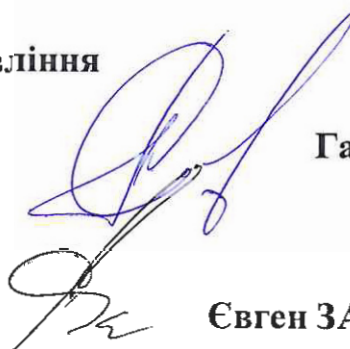
показательная казнь, чтобы все страны видели, что будет с теми, кто захочет выйти из американской финансовой системы. Федеральная Резервная система США (иными словами Центральный Банк США) – это частная организация, принадлежащая 20-ти частным банкам США. Это их главный бизнес – печатать мировые деньги. Чтобы достичь этого, нынешние владельцы ФРС затратили много и времени – десятилетия, а точнее – столетия, и усилий – здесь: 1-я Мировая война, переворот в России в феврале 1917, а затем 2-я Мировая война и Бреттон-Вудские соглашения и т.д. и, конечно, само создание ФРС в 1907 году. Федеральная резервная система является очень умной, гигантской по объемам и размаху, финансовой пирамидой. Тут надо понять одно – человечество имеет дело с гениальной, неимоверно сильной и безжалостной группой людей, выстроившей ту структуру мира, в которой мы живем. В их понятийном аппарате не учитываются такие понятия, как «гуманизм», «доброта», «сострадание» и т.д. Главное – цифры, главное – прибыль, главное – арифметика сделок. В ситуации, когда надо уничтожить людей, но получить большую прибыль, для них не возникает особых сомнений, как поступить. Они в своих интересах могут города ровнять с землей вместе с мирными жителями. Для них, единственным по-настоящему значимым результатом может быть только прибыль. А сейчас Россия бросила им вызов. И весь мир ждет, чем всё это кончится. Если Россия победит, американская финансовая система потеряет половину планеты, Китай, Индия тоже выйдут из под влияния ФРС США. Но, а пока идет смертельная схватка. Мы обязаны победить иначе нас уничтожат. Судя по тому, какие решения, принимаются на высшем уровне, сейчас в России всё просчитано. Так что без паники товарищи! Да, будет сложно 1-3 года, да, бардака ещё много, цены подрастут, какие-то заводы встанут, но скоро начнётся такое мощное развитие России, которое мир ещё не видел! Но прежде, чем строить города, например, в Сибири, нужно решить вопросы безопасности страны. Возле наших границ на десятки лет, убрать основные военные угрозы, отодвинуть военную инфраструктуру НАТО от наших границ, этим и занимается сейчас Армия России! Только вперед! Наши предки побеждали и мы победим!»

Згідно висновку експерта №497/1 від 24.07.2023 за результатами проведення судової лінгвістичної експертизи у вище вказаних публікаціях Потапова В.М. міститься інформація щодо виправдування збройної агресії російської федерації проти України.

Таким чином, за викладених вище обставин, Потапов В.М. підозрюється у поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, тобто у кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 436-2 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор відділу
Київської обласної прокуратури

Ганна КУВАЧОВА

Євген ЗАВІСТОВСЬКИЙ

На підставі ст. 277 КПК України підозрюваному роз'яснені його права, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.